

Nicoleta Toia, Ana Toma, Constantin Toia, Alexandru Atofanei, Valeria și Nicu Areanu.

Oaspetele din faptul serii de Horia Lovinescu a prilejuit artiștilor amatori ai Casei Raionale de Cultură din Roman, posibilitatea de a-și încerca serios forțele. Din păcate, întreprinderea aceasta nu a dat roadele dorite, din cauză că nu s-au găsit interpreți buni pentru rolurile dificile ale lucrării dramatice. Astfel, personajul Pierre, în interpretarea lui Ion Munteanu, a fost realizat mai mult sub unghiul comportării exterioare, ca mișcare în scenă, trecându-se ușor peste drama interioară a infirmului. Lucrul a apărut cu atît mai supărător, cu cît jocul Gîgutei Mihai, interpreta Yvettei, a contrastat cu al acestuia, înscriindu-se între coordonatele firescului și simplității convingătoare. Din această opoziție a rezultat impresia de lucru neisprăvit, pe care reprezentăția o lasă spectatorilor.

Slab realizată a fost și comedia *Chestiuni familiale* de Talvest, interpretată de Căminul Cultural Cordun-Roman. Slăbiciunea esențială constă în faptul că s-a imprimat spectacolului un ritm lent, atunci cînd piesa cerea unul viou și antrenant. Tot la acest capitol al nerealizărilor, trebuie să amintim punerea în scenă a piesei *Răfuiala* de Tiberiu Vornic de către artiștii amatori ai Căminului Cultural Păucești-Urecheni. Piesa a fost realizată de un colectiv insuficient de înzestrat pentru abordarea unei asemenea lucrări dramatice. Doar Vasile Vrînceanu, Const. Luca, Asavei Maria au izbutit să-și apropie personajele.

Nedumerire a provocat piesa *Răsfățații* de S. Andreescu și T. Mănescu, publicată și recomandată pentru repertoriu, deși are evidente slăbiciuni: modul greșit de prezentare a realităților, slaba caracterizare a personajelor și aducerea muncitorului înaintea Grigore a nivelului lichelei care îi seduce fata. Casa Centrală de Creație ar fi trebuit să mai lucreze cu autorii pentru remedierea serioaselor confuzii ideologice ale lucrării, care, așa cum se prezintă, nu poate fi jucată cu succes. Acest fapt s-a evidențiat convingător în cadrul celor două spectacole cu această piesă, interpretate la Roman. Nici colectivul Casei Raionale de Cultură din Tg. Neamț, nici artiștii amatori din Roman n-au reușit să adumbrească aceste slăbiciuni.

Faza regională a Festivalului bienal „Ion Luca Caragiale”, desfășurată la Roman, ne-a prilejuit cîteva concluzii, credem, utile. În primul rînd, insuficienta orientare a echipelor de amatori în alegerea repertoriului, unele piese fiind prea grele față de posibilitățile colectivelor (*Oaspetele din*

faptul serii, Răfuiala); altele, avînd serioase deficiențe ideologice (*Răsfățații*). O altă slăbiciune trebuie pusă pe seama transpunerii scenice, nu totdeauna destul de șlefuită. Totuși, ar fi nedrept să nu recunoaștem elanul și dorința fierbinte a colectivelor de a realiza înscenări cît mai izbutite. De asemenea, concursul a dat ocazia unei serioase verificări a actualului stadiu al mișcării de amatori din părțile Romanului. Și aceasta n-ri puțin lucru.

George Rîncu

BUCEUREȘTI: Perspective remarcabile

La București, faza regională a concursului „I. L. Caragiale” a evidențiat, în egală măsură, numeroase aspecte valoroase și slabe ale muncii cu artiștii amatori. Pe prim plan s-a situat problema repertoriului. Trei din cele zece colective prezente la această întrecere au reprezentat *Tiraul inimilor* de Tiberiu Vornic (Căminul Cultural din comuna Săbăreni, raionul Răcari; cel din Chîrnogi, raionul Oltenița, și cel din comuna Moara Săracă, raionul Snagov), iar două, *Bărbatul fără opinci* de M. Leonard (Căminul Cultural din comuna Cernica, raionul Brănești, și cel din Daia, raionul Giurgiu). E un fapt îngrijorător, care reflectă sărăcia repertoriului și care ar trebui să dea de gîndit Casei Centrale de Creație Populare și scriitorilor noștri. În același timp, s-a manifestat ca o prezență condamnată, insuficienta cizelare a spectacolelor.

De obicei, reprezentațiile de amatori se disting prin entuziasmul interpreților, prin căldura cu care se exprimă, fapte care estompează stingăciile mișcării și gesturilor în scenă. De data aceasta, spontaneitatea și căldura au dispărut, pentru simplul dar gravul motiv că interpreții, în mare majoritate, nu și-au știut rolurile. Am asistat astfel la momente cînd partenerii își suflau unii altora în scenă replicile (*Bărbatul fără opinci*, interpretat de amatorii din Cernica), sau cînd în scenă se sîmțea un nou personaj — e drept invizibil, dar care se auzea foarte tare — suflerul (*Răsfățații*, jucat de amatorii din Bolintînul din Vale, raionul Domnești).

Vina pentru aceste slăbiciuni aparține și colectivelor, dar și Casei Regionale de Creație din București, care a neglijat pregătirea fazei. Multe din acțiuni s-au desfășurat în pripă și la voia întîmplării. Lucrul s-a manifestat și în organizarea concursului, care a început cu mare întîr-

ziere în ziua anunțată, survenind modificări serioase în răstimp de câteva minute.

Dar am putut constata cu bucurie că unele colective, și îndeosebi unii interpreți și instructori, au depus o muncă asiduă și serioasă. Astfel, instructoroaie Beatrice Dragomir a pus în scenă *Tirgul inimilor*, la Moara Săracă, cu mult simț al măsurii, alegându-și interpreți potriviți pentru anumite roluri. Ne referim la Popa Elena în Tincuța și la Savu Gheorghe în rolul lui Gheorghe, care s-au evidențiat prin simplitate și naturalitate. De asemenea în spectacolul realizat de chirnogeni, Elena Florescu, interpreta Tincuței, s-a remarcat prin judicioasa alternare a stărilor sufletești a personajului pe parcursul reprezentației.

Dacă ar fi existat o mai atentă și serioasă grijă în pregătirea din timp a acestei faze, n'ar fi fost exclus ca rezultatele modeste pe care le-am putut consemna, să fi depășit acest nivel destul de puțin grăitor.

E. N.

SE ÎNDREAPTĂ UNELE GREȘELI

La numai un an de la data cînd și-a început activitatea, echipa artistică de teatru a Casei de Cultură a Studenților „Grigore Preoteasa” din București numără realizări remarcabile, înscriind succese reale, gustate de un public larg de tineri. Din păcate, alegerea repertoriului nu s-a făcut în întregime sub cele mai bune auspicii. Unele piese au fost, astfel, selectate fără a se ține seama de specificul formației respective, uitîndu-se că spectacolele se adresează în primul rînd studenților, tineretului, și mai ales uitîndu-se că *actualitatea* este criteriul principal care legitimează unei lucrări dramatice înscrierea în repertoriu. Rolul social-educativ al teatrului este condiționat de mesajul piesei prezentate.

Din acest punct de vedere, scotim ca nepotrivit alese pentru un teatru al studenților piese ca *Acolo departe* de Mircea Ștefănescu sau *Mitică Popescu* de Camil Petrescu. De altă parte, colectivele artistice ale facultăților și institutelor nu au fost orientate spre montarea unor spectacole pe măsura puterii lor. S-au jucat de pildă piese ca *Steaua fără nume* de Mihael Sebastian, *Take, Ianke și Cadir* de Victor Ion Popa, la Universitatea „C. I.

Parhon”; *Vicleniile lui Scapin* de Molière, la Institutul de Arhitectură; *Doamna Ministru* de B. Nușci, la Institutul de Construcții; *Patima roșie* de M. Sorbul, la I.S.E.P.; *Cu dragostea nu-i de glumit* de Slobodskoi și Duhovicinnii, la Institutul Medico-farmaceutic. Asemenea spectacole au urmărit mai degrabă o demonstrație artistică, paralelă cu realizările teatrelor profesionale, și au ținut prea puțin seamă de rolul specific educativ al unei scene studentești, amatoare.

În planul de muncă privind activitatea pentru stagiunea ce corespunde anului școlar 1958—59, se prevăd unele date care încearcă să îndrepte asemenea greșeli. De pildă, o serie de spectacole compuse din fragmente de piese, versuri, cîntece. E un gen care, la noi, a fost mai puțin uzitat. Fără a urmări demonstrații de virtuozitate, scopul unor astfel de spectacole, în acest loc, este de a da răspuns unor probleme de viață — sociale, politice — actuale, de a oglindi și lămurii sensul și substanța unor evenimente sau chiar ale unei epoci etc. Alegerea potrivită a textelor, viziunea clară a celui care pune în scenă un asemenea spectacol și o prezentare care să dea unitate tematicii propuse condiționează și asigură succesul. Printre altele, se preconizează, în această ordine de preocupări, spectacole destinate să contribuie la creșterea conștiinței patriotice a tineretului, cum este cel ce va fi închinat Forțelor Armate ale R.P.R. ori cel ce va fi prezentat în Săptămîna Mondială a Tineretului, în preajma celui de al VII-lea Festival al Tineretului și Studenților, sau cel care poartă ca temă lupta revoluționară a oamenilor muncii din patria noastră.

Gen apreciat de tineret, estrada va ocupa și ea o bună parte din programul stagiunii actuale a Casei de Cultură a Studenților. Bineînțeles, „numerele” vor fi axate pe aspecte din viața studentescă.

Dar toate acestea, la care se adaugă recitaluri de poezie din poezii noastre sau din lirica universală, nu pot absolvi conducerea Casei de Cultură a Studenților de conturarea precisă și definitivă și a unui repertoriu de lucrări dramatice propriu-zise. În planul de muncă, spațiul rezervat la această rubrică este alb. Se prevede, e drept, laconic și evaziv „o piesă autoh-